

paakrævede Udgifter, heller ikke nødvendigt. De vedtagne Skattelove giver, hvad alle nu maa være klar over, ikke en Smule mere, end der er nødvendigt for at klare Stillingen og for nogenlunde at gaa Fremtidens Opgaver i Møde, men de giver ogsaa nok, vel at mærke under Iagttagelse af en streng Sparsommelighed. Den højtærede Minister sagde i den Henseende nogle beroligende Ord, lidt stærke Ord, men det har jeg ikke noget imod i en Sag som denne. Den højtærede Minister sagde, at det vilde være baade uærligt og dumt, hvis man nu for Tiden vilde røre ved de vedtagne Skattelove. Ja, uærligt, det er et overordentlig stærkt Ord, og jeg føler mig ikke helt slaaet af den højtærede Ministers Argumentation for dette Ords Berettigelse. Den højtærede Minister mente, at Valgkampagnen havde udelukkende drejet sig om Grundlovssagen og slet ikke om Skattelovene. Ja, derom har nu vi, som har gennemgaaet Valgkampagnen paa Venstres Side, en lidt anden Mening; jeg synes tværtimod, naar jeg kan dømmе efter de ikke ganske faa Møder, jeg overværede, at Melodien var omtrent som saa: Ja, med Hensyn til Grundlovssagen er jeg jo enig med Folketingsmanden, og der har den ærede Folketingsmand eller den ærede Minister — eller hvem det nu var — leveret et saa overordentlig fortreffeligt Forsvar for den almindelige Valgret og for Grundlovsforslaget, at det kan jeg ikke gøre bedre, men saa er der Forsvarslovene og Skattelovene — og saa kom der et Litani af den anden Verden, som vi alle kender det. Men skønt Valgkampagnen saaledes ikke var helt fremmed for Spørgsmaalet om Skattelovene, og jeg derfor ikke føler mig saa helt slaaet af Præmisserne, er jeg aldeles enig med den højtærede Minister i hans Konklusion og ligeledes med Hensyn til hans andet stærke Ord, at det vilde være dumt at røre ved Skattelovene, thi Forholdet er jo, at da der ikke er en Smule for meget, kan man ikke møde med en Nedsættelse; vil man have noget bort her, maa man sætte noget andet i Stedet, og hvor vil man finde det? Det kan man jo spekulere over, men jeg tror ikke, det bliver saa særdeles let. I øvrigt interesserer det mig i høj Grad at høre den højtærede Minister udtale en Tvivl om, at det endogsaa her i Tinget skulde være muligt at komme igennem med den Sag. Jeg er saamænd nær ved at tro, han har Ret. I alt Fald vilde den Omstændighed, at man, som sagt, ikke kan afskaffe noget betydeligt af det nu-

værende uden at sætte noget andet i Stedet, volde saadanne praktiske Vanskeligheder og fremkalde saa megen Uenighed om, hvor man skulde finde denne Erstatning, at det absolut vilde være uklogt at røre derved.

Jeg kunde fristes til at følge den højtærede Finansminister ind paa nogle Betragtninger, han anstillede angaaende Stigningen i saavel vore Statsindtægter som vore Statsudgifter, men jeg skal modstaa denne Fristelse, allerede fordi vi kun kender Statsregnskabet for 1912—13 — den højtærede Minister drog jo en Sammenligning mellem Statsregnskabet for 1900—01 og Statsregnskabet for 1912—13 — gennem den overordentlig summariske Opgørelse, som foreligger, hvilket gør det vanskeligt at følge den højtærede Minister, men ogsaa af Hensyn til Tiden. Maa jeg blot gøre en principiel Bemærkning. Den højtærede Ministers hele Opstilling var vistnok ikke helt tendensfri. Jeg tror, den havde den Tendens at vise, at de militære Udgifter var en uhyre og overordentlig stærkt voksende Byrde i Sammenligning med Udgifterne til civile Øjemed. Men selv om man holder sig udelukkende til den højtærede Ministers Tal — og de er ganske sikkert rigtige —, kommer man til det modsatte Resultat, nemlig at de civile Udgifter er steget forholdsvis betydeligt stærkere i den angivne Periode end de militære. At de militære Udgifter i og for sig er steget betydeligt, er der intet mærkeligt i. Det er sket, fordi vi har faaet en Forsvarsordning, der betydeligt har forøget ogsaa de ordinære Forsvarsudgifter, og dernæst, fordi de naturligvis maa stige ligesom alle andre Udgifter i Landet. De er steget, bl. a. fordi Værerne bliver dyrere og Arbejdslønnen er steget, altsaa af ganske de samme Aarsager, som gør, at Udgifterne til Statsbanerne med Nødvendighed maa stige, selv om Statsbanelegemet ikke forøgedes, ligesom Udgifterne af disse Grunde stiger for enhver anden offentlig Virksomhed. Selv under dette Ministerium viser de militære Budgetter jo en Stigning, ikke stor, men dog nogen. Jeg siger det ikke for at ærte Regeringen. Jeg ønsker tværtimod at yde den min oprigtige Anerkendelse, fordi jeg synes, at den paa en ganske korrekt Maade har opfyldt det, den lovede ved sin Tiltræden, nemlig at respektere de bestaaende Love og udføre dem loyalt. Det har den efter min Mening ogsaa gjort. Jeg har gennemgaaet de militære Budgetter ret nøjagtigt, som de her foreligger i Finans-